

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28.07.1998, sp. zn. 4 To 680/98, ECLI:CZ:KSCB:1998:4.TO.680.1998.1

Číslo: 30/1999

Právní věta: Jestliže ke dni rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998 (uveřejněno pod č. 20/1998 Sb.) bylo pravomocně podmíněně zastaveno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v čl. I. tohoto rozhodnutí, pak ustanovení této amnestie o zastavení trestního stíhání lze použít pouze v případě zjištění, že jsou splněny podmínky pro pokračování v trestním stíhání (§ 308 odst. 1, věta druhá, tr. ř.).

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 28.07.1998

Spisová značka: 4 To 680/98

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Amnestie

Předpisy: 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. a) 141/1961 Sb. § 308 odst. 1 20/1998 Sb. čl. I. písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil k stížnosti okresního státního zástupce v Písku usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 17. 6. 1998 sp. zn. 8 T 49/97.

Z odůvodnění:

Okresní státní zástupce v Písku podal dne 17. 2. 1997 na obžalovaného R. H. obžalobu pro dva majetkové trestné činy. Trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. se měl dopustit tím, že dne 3. 7. 1994 v P. v restauraci N., jako účtující číšník zkrátil ke škodě majitelky této restaurace B. D. tržbu ve výši 5330 Kč. Trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. se měl dopustit tím, že ve dnech 30. 9. 1996 a 1. 11. 1996 jako závozník ČSAD Č. B. zajišťující pro firmu P. v P., majitele ing. Z. R., rozvoz piva, dodal předem určeným odběratelům na okrese Písek a Příbram pivo a z peněz obdržených od těchto odběratelů platících při dodávce piva v hotovosti zpronevěřil dne 30. 9. 1996 ke škodě ing. Z. R. částku 15000 Kč a dne 1. 11. 1996 částku 29 990,70 Kč.

Okresní soud nařídil ve věci hlavní líčení a po provedení důkazů podstatných pro jeho rozhodnutí usnesením ze dne 27. 5. 1997 trestní stíhání obžalovaného podle § 307 odst. 1 a § 223a odst. 1 tr. ř. podmíněně zastavil. Podle § 307 odst. 2 tr. ř. obžalovanému stanovil zkušební dobu v trvání 18 měsíců a podle § 307 odst. 3 tr. ř. mu uložil za povinnost, aby nejpozději do 15. 7. 1998 zaplatil

poškozenému ing. Z. R. škodu ve výši 44 840,70 Kč. Toto usnesení nabylo právní moci dne 21. 6. 1997.

V průběhu následujících měsíců si okresní soud vyžádal na obžalovaného zprávy z místa bydliště, od zaměstnavatele a od poškozeného. Z nich zjistil, že obžalovaný skončil pracovní poměr u ČSAD Č. B. dne 30. 11. 1996. V místě bydliště k němu nejsou negativní poznatky, nebyl projednáván správním orgánem pro spáchání přestupku. Škodu způsobenou poškozenému ing. Z. R. do 20. 1. 1998 neuhradil, přestože byl poškozeným opakovaně upomínán.

Dne 17. 6. 1998 okresní soud napadeným usnesením podle § 314c odst. 1 písm. a), § 231 odst. 1, § 223 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. I. písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998 (publikováno pod č. 20/1998 Sb.) zastavil trestní stíhání obžalovaného pro první shora popsaný skutek, který byl kvalifikován jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. Ve stručném odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že jde o trestný čin, na který se vztahuje citovaná amnestie prezidenta republiky, a protože obžalovaný není z její aplikace vyloučen, bylo třeba rozhodnout o zastavení trestního stíhání, neboť to prezident republiky nařídil.

Proti tomuto usnesení podal včas stížnost okresní státní zástupce. K podstatě zastavujícího usnesení neměl žádné výhrady, když uvedl, že s ohledem na fakt, že k 3. 2. 1998 nebylo v této trestní věci vydáno pravomocné rozhodnutí o tom, že obžalovaný se ve zkušební době podmíněného zastavení osvědčil, a ani nenastala tzv. fikce osvědčení obžalovaného, přicházelo v úvahu vydání usnesení o zastavení trestního stíhání. Vytkl však okresnímu soudu, že měl toto trestní stíhání zastavit podle § 231 odst. 1, § 223 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. I. písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998.

Krajský soud v Českých Budějovicích podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadené usnesení i řízení jemu předcházející a dospěl k těmto závěrům:

Stížnosti je třeba přisvědčit v tvrzení, že odůvodnění napadeného usnesení je vypracováno velmi obecně a z toho titulu není přezkoumatelné a že citace všech zákonných ustanovení ve výrokové části napadeného usnesení není zcela přesná. Ani to by však nemusel být důvod ke zrušení napadeného usnesení a uložení okresnímu soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl, pokud by samotné usnesení bylo možno považovat za věcně správné. Taková pochybení či nedostatky by totiž mohl soud druhého stupně po zrušení napadeného usnesení svým rozhodnutím sám napravit.

Protože tomu tak není, jak ještě bude dále vyloženo, krajský soud k podané stížnosti napadené usnesení podle § 149 odst. 1 tr. ř. zrušil. Okresnímu soudu však současně neuložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl, neboť je přesvědčen, že v současném stadiu trestního řízení není zapotřebí, aby okresní soud takto postupoval.

Trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. je úmyslným činem, u něhož zákon stanoví horní hranici trestu odnětí svobody na dva roky. Nepochybně jde tedy o trestný čin uvedený v čl. I. písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998. Přicházelo by proto v úvahu trestní stíhání obžalovaného zastavit, neboť obžalovaný není z aplikace této amnestie podle jejího čl. IV. vyloučen a prezident republiky to v citovaném článku své amnestie nařídil.

Trestní stíhání obžalovaného však bylo podmíněně zastaveno nejen pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., na který se citovaná amnestie vztahuje, ale i pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., na nějž zákon stanoví trest odnětí svobody od šesti měsíců do tří let a který je tedy z aplikace této amnestie vyloučen. Je pak otázkou, zda při předpokladu věcné správnosti napadeného usnesení (při popsané aplikaci aboličního ustanovení amnestie prezidenta republiky a při současném ponechání v platnosti podmíněného zastavení trestního stíhání pro právě uvedený

přísnější trestný čin) by neměla být obžalovanému stanovena podle § 307 odst. 2 tr. ř. jiná (zřejmě kratší) zkušební doba.

Je třeba zdůraznit, že prezident republiky v čl. IV. odst. 2 citované amnestie stanovil, jestliže ustanovení čl. I. nelze vztáhnout na celou trestnou činnost, za niž byl uložen úhrnný nebo souhrnný trest, který ke dni amnestijního rozhodnutí nenabyl právní moci, neužije se ho ani z části. To neplatí, jestliže výrok o takovém trestu bude později zrušen. V dané trestní věci sice obžalovanému nebyl uložen trest (úhrnný ani souhrnný), ale jde o zcela analogický případ, neboť pokud by k podmíněnému zastavení jeho trestního stíhání nedošlo, přicházelo by v úvahu uložení právě úhrnného trestu za dva trestné činy. Už proto je krajský soud přesvědčen, že aplikace amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998 v tomto konkrétním případě nepřicházela v úvahu.

Podle jeho přesvědčení je tomu ale i z toho důvodu, že zastavení trestního stíhání v dané věci nepřicházelo v úvahu proto, že trestní stíhání obžalovaného pro shora uvedené skutky a trestné činy již jednou (byť jen podmíněně) pravomocně zastaveno bylo. Proto bylo namíste vyčkat konce zkušební doby, která obžalovanému uplyne teprve 21. 12. 1998, vyžádat si aktualizovaný opis jeho rejstříku trestů, zprávy o jeho chování v průběhu zkušební doby a zprávu od poškozeného, jak splnil povinnost zaplatit způsobenou škodu, a teprve pak rozhodnout ve smyslu § 308 odst. 1 tr. ř., že se v průběhu zkušební doby osvědčil, nebo že se v jeho trestním stíhání pokračuje. Teprve v tomto druhém případě by bylo namíste aplikovat výše citovaná ustanovení trestního řádu a citované amnestie prezidenta republiky a trestní stíhání obžalovaného zastavit.

Na podporu správnosti této argumentace krajský soud dodává, že při zastavení trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. je vždy zapotřebí obžalovaného poučit i o tom, že v jeho trestním stíhání se pokračuje, jestliže do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, prohlásí, že na projednání věc trvá. Pak se ovšem nabízí otázka, jaké rozhodnutí by soud prvního stupně následně učinil, jestliže by obžalovaný takové prohlášení soudu zaslal. Pokud by se teoreticky připustilo, že by trestní stíhání obžalovaného mohl znovu podmíněně zastavit, vrátila by se vlastně věc do stadia, ve kterém se nacházela před vydáním napadeného usnesení. To jistě nebylo smyslem aplikace amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky v této trestní věci.

Z těchto důvodů krajský soud k podané stížnosti podle § 149 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení pouze zrušil, aniž považoval za potřebné sám ve věci dále rozhodnout nebo okresnímu soudu ukládat, aby ve věci znovu jednal a rozhodoval. Okresní soud však bude nadále sledovat chování obžalovaného ve zkušební době a zjistí také, zda ve stanovené lhůtě splnil povinnost k náhradě škody, a teprve pak rozhodne podle § 308 odst. 1 tr. ř. Nebudeli přicházet v úvahu rozhodnutí, že se ve zkušební době osvědčil, rozhodne o pokračování v jeho trestním stíhání (pro oba skutky a trestné činy uvedené v obžalobě), ovšem pro první z nich, na nějž se citované aboliční ustanovení amnestie prezidenta republiky vztahuje, trestní stíhání při použití přesných zákonných ustanovení zastaví. V takovém případě by však musel pokračovat v trestním stíhání obžalovaného, a to ohledně druhého skutku a trestného činu, na který se citovaná amnestie nevztahuje.